

wilbe da være en fuldkommen god Grund at anføre for, at vi anerkjende Fællesforfatningens Bestaaen. Seg seer derfor ikke, hvorfra den store Fare skulde komme, hvis vort Endringsforslag skulde være uheldig affattet.

Kirke- og Underviisningsministeren: Det forekommer mig, at det vilde være i høieste Grad uheldigt, om det høie Thing vilde nedsette et Udvalg angaaende dette Forslag. De ærede Forslagsstillere ere ganske vist fremkomne med en Fortolkning af Forslagets Betydning, men vi kunne dog ikke paa Grund af en saadan, hvis subjektive Rigtighed det ikke kan falde mig ind at betvivle, overse, hvad Forslaget ligefrem betyder, og hvorledes det vil blive forstaaet overalt, hvor det læses ganske simpelt og ligefrem. For Den, der læser det saaledes, er dets simple og ligefremme Betydning den, at de ærede Forslagsstillere ikke anerkjende Fællesforfatningen for Kongeriget Danmark og Hertugdømmet Slesvig som virkelig bestaaende, og at de derfor opfordre til midlertidig at see bort fra det Forbehold, som efter deres Mening tilfikkres Rigsdagen Gjenindsættelsen i dens tidligere Rettigheder med Hensyn til Fællesanliggenderne. Til dette Resultat maa man komme, naar man læser Forslaget ligefrem efter dets Ord; man kan umuligt da faae nogen anden Betydning ud af det. Hvad er nemlig Betydningen af at afsee fra Noget? Seg siger: Seg afseer fra det og det, afseende fra det og det, tager jeg den Beslutning eller foretager jeg den eller den Handling. Hvad er da nu Betydningen deraf? Er det ikke den, at det, jeg afseer fra, finder Steb, har sin fulde Gyldighed, kommer til Anvendelse? Naar jeg siger: „Afseet fra, at Vinterens Kulde gjør en tyk Beklædning ønskelig, vil jeg dog gaae ud med min Skjole“, er der saa noget Menneſte, der tvivler paa, at disse Ord kan man ikke sige midt om Sommeren? Tilkjendegiver man ikke her, ved at sige „afseet fra“, at man er midt i Vinteren? Og saaledes vil det stille sig allebegne, hvor man bruger disse Ord; altid vil det tilkjendegive, at det, man afseer fra, er Noget, man skulde see hen til, men som man af en eller anden Grund ikke vil see hen til. Det er den simple, bogstave-

lige, ligefremme Betydning deraf, og det kan ikke forstaaes paa anden Maade. Seg tilstaaer derfor, at jeg har været meget forbauset over dette Forslag; jeg har ikke kunnet forene det med den Forestilling, jeg havde om de ærede Forslagsstilleres hele Sind og Tænkemaade; de have staaet for mig som fortryllede af en Magt, jeg ikke kjendte; det har været mig aldeles gaadefuldt, hvorledes de have kunnet komme med et saadant Forslag; men derfor vil det dog, naar det kommer ud og skal læses af Andre, blive forstaaet, som det maa forstaaes efter sin simple og naturlige Mening. Man vil da sige: „Her seer man altsaa, at den danske Rigsdag dog egentlig ogsaa mener, at det er paa høie Tid, at den atter træder ind i sin besluttende Myndighed med Hensyn til Fællesanliggenderne“. Ved at nære en saadan Mening vilde imidlertid den danske Rigsdag være i Samklang og Overensstemmelse med Anskuelser, hvis Gjennemførelse vilde være det Allerfarligste og Fordærveligste, der kan hændes vort Fædreland; thi det, at den enkelte Landsdeel fik en besluttende Myndighed med Hensyn til Fællesanliggenderne, vilde være den umiddelbare Forløber for et Slesvigholsteen. Det er det Skridt, der vil gaae umiddelbart forud, det er det Trin, der vil gjøres, for derigjennem at komme til et Slesvigholsteen. Man vil sige: her see vi jo, at hele Verden er enig om, at dette Skridt skal gjøres, at hele Verden finder en saadan Ordning ønskelig, og hvor Mange ville ikke tilegne sig denne Opfattelse, naar Landstinget nedsetter et Udvalg angaaende det foreliggende Forslag? Kunne vi maaskee gjøre Regning paa, at vore Forhold fremstilles uildet, upartisk, sandbrud i alle Henseender? Kunne vi vente, at man til Forslagets saalydelige og klare Ord, vil sige Forslagsstillernes Fortolkning? Vil det ikke gaae som en Løbelid: Nu er den Strid endt, nu ere Alle, ogsaa den danske Rigsdag, enige om, at saaledes bør Ordningen være; den har gjort det Uhørte, standsat Finantslovens tredie Behandling og nedsat et Udvalg i den Anledning; i den Grad har endogsaa denne Ordning tiltalt Landstinget. Ja, det forekommer mig virkelig, at det maa være indlysende, at det vil være høist fordærveligt at nedsette et Udvalg angaaende